

PÁL-KUTAS ORSOLYA

Könnycseppek - jég

Sötét szoba,
A csend beszél,
Némán zsibong
Az esti szél.
Jégvihar dúlja szívemet,
Fázósan lelkem didereg.
Szívemben rideg álmromok
Üszkös darabjain zokogok.

Medvedal

Irgum-burgum – mormog a medve,
Nincsen neki már jó kedve.
Málnáját a borz megette,
Üres maradt a bendője.

Megy is már, az erdőt járja,
A vacsorát a jó barátja.
Ízlelgeti, szagolgatja,
Meg is eszi egy falatra.

Dirmeg-dörmög, mormol a medve,
tele van már a bendője.
Bebújik a barlangjába,
Elfáradt az erdőt járva.